

Bầy Cò Và Lũ Người

Cò đi ăn có bầy nhưng lẻ loi từng đũa! Từng con tìm, chọn, lựa, từng miếng ăn cho mình.

Khi ăn, chúng làm thình. Vuột miếng ăn, la toáng. Nếu con nào bị nạn thì cả đàn bay lên...

Con bị nạn nằm im...hay dẫy dựa đập cánh xuống dưới nền đất lạnh, bùn văng lên tứ tung...

Những con bay trên không rồi thì bay mất hết / mặc bạn chung bầy chết hay có phải thế nào!

Con người thì ra sao? Những hàng rong trên phố? Những người bán vé số...trẻ, già và bé thơ?

Từng mỗi người, bơ vơ!

Đi trong đời, kiếm sống!

Ai cũng nuôi hy vọng "một ngày kia đổi đời!".

Sông núi có đổi dời, con người thì có "nghịch". Tiếng mõ chuông liên tiếp / sớm, chiều...vẫn bơ vơ!

Người làm thơ mộng mơ vẽ vời trăm cảnh đẹp. Rồi thì nó cũng chết...như con chim bị cung!

Có người mặt sáng trưng. Đó là người lãnh đạo.

Nhiều nhiều người lơ láo. Đó là lũ hàng thần.

Mao Trạch Đông nói phân quý hơn lũ trí thức

Lũ trí thức ăn cút / lẩm đũa "được" thành người!

*

Bầy cò bay trong trời. Bay về đâu, ai biết?

Bầy người đi chọn "Nghịch"...mua chõng sách giáo khoa!

Từ đũa bé u oa đến người là mẹ nó hai con mắt rục rở: nước mắt đều nở hoa!

Tôi bay xa bay xa khỏi tầm tay của Mẹ. Tôi bay ra tới bể. Tôi bay về cuối sông...

Trần Vấn Lệ